

- stwierdzenie nieważności sprawozdania z dochodzenia przekazanego włoskim władzom sądowym,
- stwierdzenie nieważności wszelkich kolejnych aktów prowadzących do decyzji, które w następstwie doprowadziły do niniejszej skargi lub aktów związanych z tymi decyzjami,
- obciążenie OLAF oraz Komisji wypłatą odszkodowań oszacowanych *ex aequo et bono* na 30.000 EUR, z zastrzeżeniem zwiększenia lub zmniejszenia tej sumy w trakcie przebiegu postępowania,
- obciążenie, w każdym przypadku, pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi zarzuty identyczne z zarzutami podnoszonymi przez skarżących w sprawie T-22/05.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2005 r. przez wspólnotę terytorialną zwaną „gminą Ano Liosia” i sześć innych osób przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-85/05)

(2005/C 106/78)

(język postępowania: grecki)

W dniu 16 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga gminy Ano Liosia, z siedzibą w Ano Liosia (Attyka), Théodory Gouli, Argyrisa Argyropoulosa, Ioannisa Manisa, Eleni Dalipi, Vassilisa Papagrigo-riou i Georgiosa Frangalexisa, reprezentowanych przez adwokata G. E. Kalavrosa, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2004 r. nr 5522 dotyczącej przyznania pomocy finansowej przez Fundusz Spójności na rzecz projektu „fazy A budowy drugiego składowiska odpadów w Attyce Zachodniej w Skalisirisi, gminie Fyli (Grecja) (nr CCI: 2004 GR 16 C PE 001)”;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z celami zachowania, ochrony i

poprawy jakości środowiska, ochrony zdrowia ludzkiego oraz ostrożnego i racjonalnego wykorzystania zasobów naturalnych, przewidzianymi w art. 2, 4 i 174 WE, ponieważ decyzja ta zmusza region Ano Liosia — który skarżący uważają za zanieczyszczony i zdegradowany — do przyjmowania większych ilości odpadów niż dwa pozostałe miejsca zajmujące się gospodarką odpadami, które są przewidziane w departamencie Attyka. Skarżący powołują się w tym kontekście na różne problemy związane z miejscem, które zostało wybrane na konstrukcję składowiska, takie jak okoliczność, że składowisko to stanowi w zasadzie kontynuację już istniejącego urzędnictwa, okoliczność, że przedmiotowy region został zaklasyfikowany do strefy absolutnej ochrony środowiska naturalnego i że jedna jego część jest zalesiona, a druga powinna być ponownie zalesiona, że stosunki własnościowe nie są wyjaśnione oraz, że region ten nie jest najbardziej odpowiedni, zgodnie z przeprowadzoną w tym względzie oceną wpływu na środowisko.

Ponadto skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z zobowiązaniami Republiki Greckiej do:

- podjęcia odpowiednich środków celem wspierania zapobiegania lub ograniczania produkcji odpadów oraz ich szkodliwości, rozwoju czystych technologii, bardziej oszczędnych, jeżeli chodzi o wykorzystanie przez nie zasobów naturalnych, oraz zapewnienia, że odpady są odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrożenia zdrowiu ludzkiemu oraz bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku naturalnemu, tak jak jest to przewidziane w art. 3 i 4 dyrektywy 91/156/EWG⁽¹⁾;
- przestrzegania regionalnego planu zapobiegania, recyklingu oraz przetwarzania odpadów, tak jak to wynika z art. 3, 4 i 6 dyrektywy 75/442/EWG⁽²⁾;
- zapewnienia, aby przy obsłudze nowej instalacji podjęto wszystkie właściwe środki zapobiegające zanieczyszczeniu, by nie powstawało żadne istotne zanieczyszczenie, tak jak przewiduje art. 3 dyrektywy Rady 96/61/WE⁽³⁾;

oraz z zobowiązaniami Republiki Greckiej wynikającymi z art. 1 dyrektywy 97/11/WE⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. zmieniająca dyrektywę 75/442/EWG w sprawie odpadów (Dz.U. L 78, str. 32 z 26.3.2001).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, str. 39 z 25.7.1975).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, str. 26 z 10.10.1996).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, str. 5 z 14.3.1997).